

Ik ben Polleke hoor!

Ik ga naar buiten. Ik loop zomaar wat straten door. Ik denk er niet bij na, maar mijn voeten brengen me vanzelf naar de straat waar Mimosen woont. Voor zijn huis blijf ik staan. Mijn hart klopt als een specht, terwijl ik weet dat hij niet thuis is. Het huis ziet er dood uit. De ramen zijn stoffig. Als ik er met mijn wijsvinger overheen glij, zie je een streep.

“Je bent ver weg
bij je familie in Afrika.
Zeg, weet je nog dat ik besta?
Ik schrijf met mijn vinger
je naam op het raam:
M i m o e n
en geef elke letter een zoen.”

Ik kijk nog een tijdje naar het lege huis, maar er gebeurt natuurlijk niks. Mimosen blijft de hele vakantie weg.

Dit stukje tekst komt uit het boek "Ik ben Polleke hoor!" van Guus Kuijer.
Beantwoord de volgende vragen in je hoofd:

1. wie is IK in dit verhaal?
2. Zou dat een jongen of een meisje zijn?
3. Wie is Mimosen, denk je?
4. Hoe voelt Polleke zich?

Probeer nu dit verhaal als een soort film voor je te zien. Doe net alsof je naast Polleke loopt. En vertel dan het verhaal. Het eerste stukje is al voor gedaan:

Polleke gaat naar buiten. Ze loopt zomaar wat straten door. Ze denkt er niet bij na, maar haar voeten brengen haar vanzelf naar de straat waar Mimosen woont.

Hoe vond je dat? Je mag het nog een keer proberen met het volgende stukje tekst. Beantwoord eerst de volgende vragen:

1. wie is IK in dit verhaal?
2. zou dat een jongen of een meisje zijn?
3. Is dit: de pester, de gepeste, of degene die de andere kant op kijkt?
4. Hoe voelt de IK zich?

Kies nu vanuit wie je het verhaal gaat vertellen: vanuit de pesters, of vanuit de kinderen die de andere kant op kijken.

Ik voel me zo alleen.

Ik kijk naar de klok en zie tot mijn schrik dat het al bijna 10 uur is. Kan ik nog een smoes bedenken? Daar gaat de bel al. Ik spring op om als eerste buiten te zijn. Dan kan ik mij verstoppen voor de rest. Als ze me maar niet zien... Ineens lig ik languit op de grond. Ik kijk omhoog en zie een grijns op zijn gezicht. Ik weet dat deze pauze weer verschrikkelijk wordt.

Op het schoolplein ben ik even alleen. Maar daar komen ze, de pesters. Ik hoor ze al: "Hee sukkel, mogen we met je voetballen?" Au, daar heb ik de eerste schop te pakken. Ik duik in elkaar en zoek met mijn ogen iemand die me kan helpen. Iets verderop zie ik nog een paar kinderen uit mijn klas staan. Wanhopig kijk ik ze aan. Help me! Ze draaien hun hoofd weg en praten verder. Ik voel me zo alleen.

